

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 74/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **DIAGO SF s.r.o.** „v reštrukturalizácii“, Železničná 7, Brezno, zastúpenej advokátom Mgr. Henrichom Schindlerom, Skuteckého 33, Banská Bystrica, proti uzneseniu Správneho súdu v Bratislave sp. zn. 6Sf/46/2024 z 22. októbra 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. januára 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením správneho súdu označeným v záhlaví. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd napadnuté uznesenie zrušil, vec vrátil správnenému súdu na ďalšie konanie a priznal jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka (žalobkyňa) sa správnu žalobou z 12. júna 2024 domáha preskúmania zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky (ďalej len „žalovaný“) č. 101365864/2024 z 9. mája 2024, ktorým potvrdilo rozhodnutie Daňového úradu Trnava č. 100124801/2024 z 12. januára 2024, ktorým vyrubil sťažovateľke rozdiel dane v sume 43 635,33 eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie január 2017. Spolu s podanou správnu žalobou navrhla, aby správny súd tejto priznal odkladný účinok, ktorý odôvodnila dlhodobým pôsobením na trhu, počtom takmer 50 zamestnancov a závislosťou mnohých dodávateľov a odberateľov. Zdôraznila svoju účasť na verejnom obstarávaní s tým, že výkonom rozhodnutia by jej hrozilo odstúpenie od zmluvy a následná nemožnosť plniť si svoje záväzky. Výkonom rozhodnutia jej v dôsledku straty dôvery obchodných partnerov a zákazníkov a následného odstúpenia od prebiehajúcich obchodných aktivít hrozí závažná ujma, značná

hospodárska a finančná škoda, ktorá by mohla viesť až k likvidácii sťažovateľky. Priznanie odkladného účinku nie je pritom v rozpore s verejným záujmom.

3. Správny súd napadnutým uznesením návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe zamietol, pretože sťažovateľka neosvedčila splnenie zákonom vyžadovaných predpokladov. Zdôraznil výnimočný charakter priznania odkladného účinku správnej žaloby a nutnosť preukázania hrozby závažnej ujmy ako osobitnej náležitosti návrhu. Uviedol, že procesným predpokladom rozhodnutia o priznaní odkladného účinku správnej žalobe je návrh žalobcu, ktorým tvrdí, že napadnutým rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu verejnej správy mu hrozí závažná ujma, značná hospodárska škoda či finančná škoda, závažná ujma na životnom prostredí, prípadne iný vážny nenapraviteľný následok. Zároveň priznanie odkladného účinku nemôže byť v rozpore s verejným záujmom.

4. Podľa správneho súdu sťažovateľka okrem daňového priznania za rok 2022 a účtovnej závierky za rok 2022 nepredložila žiadne dôkazy preukazujúce relevantnosť jej návrhu. Tieto doklady preukazujú niektoré ekonomické ukazovatele za rok 2022, avšak nie sú relevantné pri posudzovaní hrozby finančnej ujmy tvrdenej sťažovateľkou v prvom polroku 2024, keďže sťažovateľka žiada priznať odkladný účinok návrhom z júna 2024. Sťažovateľka opomenula uviesť aktuálne skutočnosti osvetľujúce jej celkovú finančnú situáciu (napr. uvedením výšky peňažnej sumy, akú má reálne k dispozícii pre svoje podnikateľské aktivity, resp. na pokrytie svojich nákladov; výšky aktuálneho úverového zaťaženia; aktuálnej skladby jej pohľadávok; uvedením nákladov na prevádzku podniku pred a po prípadnej úhrade dorubeného rozdielu dane). Správny súd nespochybnil, že povinnosť úhrady dorubeného rozdielu dane bude mať finančné dopady na sťažovateľku, no z jej návrhu a priložených dôkazov nebola osvedčená hrozba vzniku ňou tvrdeného úpadku spoločnosti a nenapraviteľného likvidačného následku, resp. závažnej ujmy, značnej hospodárskej škody či finančnej škody.

5. Všeobecné tvrdenia sťažovateľky o dopade na jej podnikateľskú činnosť, druhotnú platobnú neschopnosť či stratu dôvery nepostačujú na priznanie odkladného účinku. Odkladný účinok nebolo možné v tomto prípade priznať z dôvodu absencie relevantných dôkazov osvedčujúcich tvrdenú hrozbu a z dôvodu nemožnosti posúdiť aktuálny ekonomický a finančný stav sťažovateľky.

6. Sťažovateľka nepreukázala ani existenciu hrozby straty svojej schopnosti zamestnávať a z toho plynúce ohrozenie zamestnanosti v regióne. Nepreukázala svoj celkový ekonomický stav a ani mieru, akou sa na tomto stave podieľajú celkové náklady vynakladané na mzdy (vrátane daňových a odvodových povinností), a následne ani rozsah, v akom je zamestnávanie ohrozené.

7. A napokon ani tvrdenie sťažovateľky o riziku vylúčenia z verejného obstarávania z dôvodu napadnutého rozhodnutia nebolo podľa správneho súdu samo osebe dostatočné na osvedčenie hrozby závažnej ujmy, značnej hospodárskej škody či finančnej škody sťažovateľke. Správny súd uzavrel, že na priznanie odkladného účinku správnej žalobe nestačí len všeobecne poukázať na akýkoľvek do úvahy prichádzajúci negatívny následok (a už vôbec nie len v hypotetickej rovine) správnu žalobou napadnutého rozhodnutia, ale je potrebné tvrdiť a predovšetkým dôkazmi osvedčiť, že konkrétne tvrdený následok práve u žalobcu v priamej príčinnej súvislosti s okamžitým výkonom správnu žalobou napadnutého rozhodnutia žalovaného alebo jeho inými právnymi následkami skutočne hrozí a že tento dosahuje kvalitatívne vyššiu intenzitu, a to intenzitu závažnej ujmy, značnej škody či iného nenapraviteľného následku.

8. Ústavný súd nahliadnutím do Obchodného vestníka, čiastky 150/2024 s dátumom vydania 5. augusta 2024 zistil, že Okresný súd Žilina uznesením sp. zn. 10R/1/2024 z 30. júla 2024 povolil reštrukturalizáciu sťažovateľky, pričom zmena zápisu obchodného mena sťažovateľky a doplnenie údajov o povolení reštrukturalizačného konania a o reštrukturalizačnom správcovi v obchodnom registri nastala od 19. decembra 2024.

II.

Argumentácia sťažovateľky

9. Podľa sťažovateľky napadnuté rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia podmienok priznania odkladného účinku správnej žaloby. Záver, že nepreukázala hrozbu závažnej ujmy, považuje za rozporný s obsahom jej návrhu, žaloby a administratívneho spisu. Podľa sťažovateľky bolo preukázané, že na odloženie výkonu rozhodnutia boli naplnené všetky zákonné požiadavky, najmä hrozba vážnych nenapraviteľných následkov. To vyplýva z jej obratu, príjmov, daňového a odvodového zaťaženia pri porovnaní s výškou daňového nedoplatku.

10. Sťažovateľka je presvedčená, že na základe dôvodov uvedených v jej návrhu na priznanie odkladného účinku správnej žalobe bolo dostatočne preukázané, že v danom prípade boli splnené podmienky na priznanie odkladného účinku, keďže rozhodnutie žalovaného možno považovať za také rozhodnutie, ktorého okamžitým výkonom by sťažovateľke hrozila závažná ujma súvisiaca s výškou vymáhanej sumy, ktorá by pre ňu mohla mať likvidačný charakter. Ide o hrozbu značnej finančnej ujmy, pričom takáto hrozba je jedným z dôvodov predpokladaných procesným predpisom na priznanie odkladného účinku správnej žalobe. Správny súd tak napadnutým uznesením, ktoré vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia naplnenia zákonom vyžadovaných podmienok priznania nároku na odkladný účinok správnej žalobe, zasiahol do základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

11. Sťažovateľka napokon poukazuje na neodôvodnené rozdiely v rozhodovacej praxi správneho súdu, ktorý v obdobných právnych veciach založených na totožnom skutkovom základe priznal správnym žalobám odkladný účinok (sp. zn. TT-14S/79/2022, sp. zn. TT-20S/79/2022, sp. zn. TT-20S/81/2022 a iné).

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

12. Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru považuje za potrebné v prvom rade poukázať na to, že rozhodnutie o priznaní alebo nepriznaní odkladného účinku správnej žalobe podľa § 185 Správneho súdneho poriadku účinného v čase rozhodovania správneho súdu nie je rozhodnutím vo veci samej a následky z neho plynúce nie sú konečné a nezmeniteľné a možno preto konštatovať, že takéto rozhodnutie je zákonom konštruované ako rozhodnutie dočasnej povahy (m. m. III. ÚS 468/2018, I. ÚS 158/2020). Posúdenie splnenia podmienok na priznanie odkladného účinku správnej žaloby je zásadne vecou konajúceho správneho súdu, pričom na prieskum reálnej existencie týchto podmienok nie je ústavný súd oprávnený. Podstatou prieskumu tohto rozhodnutia tak môže byť len obmedzený test ústavnosti, t. j. posúdenie, či má rozhodnutie o (ne)priznaní odkladného účinku zákonný podklad, či bolo vydané príslušným

orgánom a taktiež či nie je prejavom svojvôle, najmä či je náležité odôvodnené (m. m. I. ÚS 346/2017).

13. Keďže aj v konaní o priznaní odkladného účinku správnej žalobe musia byť rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu (napr. I. ÚS 295/2021), ústavný súd sa pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zameral na posúdenie, či správny súd v napadnutom uznesení ústavne akceptovateľným spôsobom vysvetlil dôvody zamietnutia návrhu sťažovateľky na priznanie odkladného účinku.

14. Napadnuté uznesenie je z ústavnoprávneho hľadiska akceptovateľné. Správny súd sa pri rozhodovaní o návrhu sťažovateľky nedopustil svojvôle, pretože vychádzal zo zákonnej úpravy priznania odkladného účinku správnej žalobe a v súvislosti s tým sa náležité zaoberal tvrdeniami sťažovateľky o hrozbe vzniku ujmy, ktorú jej má spôsobiť rozhodnutie žalovaného. Správny súd zreteľne ozrejmil, že predpokladom vyhovenia návrhu nie je len tvrdenie vzniku ujmy, ale aj jej riadne preukázanie, pričom len potenciálna ujma nepostačuje. Práve to sa sťažovateľke nepodarilo preukázať, preto jej nebolo namietaným uznesením správneho súdu vyhovené. Sťažovateľka totiž svoj návrh nepodporila dôkazmi na preukázanie svojich obáv, z ktorých by bolo možné vyvodiť hrozbu závažnej ujmy či iného nenapraviteľného následku, ako to vyžaduje § 185 písm. a) Správneho súdneho poriadku, a preto správneho súdu nemožno vytknúť, že sa mu sťažovateľkou popísaná ujma spojená s napadnutým uznesením žalovaného javila len ako hypotetická.

15. Záver správneho súdu o nesplnení podmienok na vyhovenie návrhu sťažovateľky na priznanie odkladného účinku správnej žalobe je preto potrebné považovať za ústavne akceptovateľný. Namietané uznesenie nevybočilo z medzí ústavnosti a správny súd náležité vyložil a aplikoval rozhodné ustanovenia Správneho súdneho poriadku, pričom svoje rozhodnutie aj náležité odôvodnil. Ústavný súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že sťažovateľke nič nebráni podať opätovný návrh na priznanie odkladného účinku správnej žalobe a relevantne súdu preukázať existenciu takých nespochybniteľných skutočností, ktoré predstavujú reálnu hrozbu závažnej ujmy či iného nenapraviteľného následku, ku ktorým by došlo okamžitým výkonom napadnutého rozhodnutia žalovaného (m. m. I. ÚS 53/2018). K námietke rozdielnosti rozhodovacej činnosti správnych súdov je nutné uviesť, že úlohou ústavného súdu nie je zjednocovať právne názory správnych súdov v otázke miery potrebnej na priznanie odkladného účinku správnej žaloby.

16. Vzhľadom na to, že ústavný súd nezistil možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavnú sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

17. Pokiaľ ide o namietané porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, je potrebné uviesť, že právna vec sťažovateľky sa týka rozhodovania správnych orgánov v daňovom konaní. V tomto smere je potrebné odkázať na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), z ktorej vyplýva, že vylučuje aplikáciu čl. 6 ods. 1 dohovoru na veci daňové, argumentujúc, že tvoria súčasť jadra výsad verejnej moci (rozsudok Veľkej komory ESLP z 23. 11. 2006 vo veci Jussila proti Fínsku, č. 73053/01, bod 45, rozsudok Veľkej komory ESLP z 12. 7. 2001 vo veci Ferrazzini proti Taliansku, sťažnosť č. 44759/98, body 24 a 31). Výnimku z tejto zásady ESLP pripúšťa len v takých daňových veciach, kde daňové konanie považuje za konanie trestné.

18. Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že správne orgány vo veci sťažovateľky neuložili sankciu za porušenie právnej (zákonnej) povinnosti. Nie je tak naplnená požiadavka druhého kritéria z troch v zmysle tzv. Engelovských kritérií, ktorých naplnenie umožňuje charakterizovať vnútroštátne konanie trestného charakteru a konštatovať aplikabilitu čl. 6 ods. 1 dohovoru (IV. ÚS 183/2021). Ústavný súd preto dospel k záveru, že vo veci sťažovateľky nie je aplikovateľný čl. 6 ods. 1 dohovoru. Vzhľadom na uvedené odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľky aj vo zvyšnej časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. februára 2025

Ladislav Duditš
predseda senátu